چهل ګنج

خپروونکی:انتشارات صدر

دویم چاپ پسرلی ۱۳۹۱ بازنویس:حسن ناصري

دچهل ګنج ژباړه

(ځلوېښت خزانې)

ژباړونکی:هوتک مینه وال

Ketabton.com

کال ۱۳۹۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلونه مخکي د احمد او جميلي په نامه ښځه او خاوند اوسېدل

احمد کم (کوم) خاص کسب او مهارت نه درلود.هغه يوازي يو بېل او کلنګ درلودل او تل به يې خپلي ښځي ته ويل:که مو چيري بخت راوبښ سي مور ته مخه کړي او په مځکه کي د کيندلو پر وخت خزانه پيدا کړم.هغه وخت به دتل لپاره روپی ولرو ؛او کولای سو دژوند تر پايه ښه آرامه ژوند ولرو.خو دې خبرو جميله نه راضي کوله.

يوه ورځ د تل غوندي جميله عمومي حمام ته ولاړه .خو د ننوتلو د دروازې مخکي دحمام مسول يې مخه ونيول او ويې ويل: ته نسې کولای چي دننه ولاړه سې؛ځکه چي نن ورځ ټوله حمام د سلطان فالګير دښځي په اختيار کي دئ.

جميله چي ډېره خفه سول ويې ويل:څنګه مغروره او دهرڅه نه راضي!مګر هغه څوک ده؟فقط زما خاوند يو بېکاره دئ چي داسي کار نلري ؛ او يا دا کار نسي کولای.په هر حال د جميلې دلاسه هيڅ نه راتله اړه سوله بېرته کور ته ولاړه سي.د راتلو په حال اولار کي ئې ټول سوچ په دې موضوع بوخت وو.

او د ځان سره به يې ويل ولې زما خاوند يو فالګير ندئ؟

په دې وخت کي چي ئې کله خاوند دکار د خوا راغی؛ او خپل لاسته راوړی مزد يې ورښکاره کړ جميلې وويل:احمده!دې بې ارزښه سکې ته وګوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه نـور دا حالـت نسـم زغملی؛سـر دسـبا ځخـه بایـد ښـار تـه ولاړ سـې او پـال وګورې.احمـد پـه حیرانتیـا وویـل:جمیلې، مګـر لیـونی سـوې یـې؟ زه د پال کتلو په اړه هیڅ نه پوهېږم.

جمیلې وویل:اړتیـا نـده پـوه سـې.یوازې بـس ده چې د پـال کتلـو خاصـه مـری واچـوې او څـه چې ریښـتیا تـه نـژدې وه کـرار ووایـې. داسـې چې واضـح نـه ئې.یـا بـه دا کـار کـوې ،یـا مې زه دپـلار کورتـه ځم.داغسـې وه چې دا بلـه ورځ سـهار ،احمـد بیـل او کلنـګ وپلـورل. او دهغـو پـه روپیـو یـې د پـال کتلـو خاصـه تختـه او جـامې واخیسـتلې؛ او همداسـې چې جمیلـې ویلې وه. په ښار کې د عمومې حمام په دروازه کې کښېناستی.

ډېـر وخـت نـه وو تېـر سـوی چې ویـې لیـدل چې د پاچـا د وزیرانـو د یـوه وزیـر ښـځه د ده خواتـه راروانـه وه . احمـد ډېـر وارخطـا اولاس و پښـه سـو.

د وزیـر ښـځه ورتـه مخ تـه راغلـه او ویـې ویـل:ای پـال کتـونکې تـه بایـد زمـا سـره مرسـته وکـړې تـر څـو مې ګـوتمۍ پیـدا کـړم. نـن سـهار چې حمـام تـه راتلـم ډېـره ګرانـه ګـوتمۍ راسـره وه. خـو اوس ورکـه سـوې ده .هیلـه کـوم هغه راته پیدا کړه

احمد سټړی اسویلی وکیښ؛ او مری یې واچول.

هغـه پـه داسـې حـال کې چې سـوچ ئـې کـوی چې څـه ووایـې ،نـابېره یـې د ښـځې د جـامو پـر لسـتونې سټرګې ولګیـدې او ویـې لیـدل چې یـوه برخـه یـې سوری ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد دځان سره سوچ وکړ او داسي يې ښکاره کړه چي څه يې ذهن ته رسيدلي. ورنـژدې سـو. کـرار ئې وويـل:مېرمني! زه يـو سـوری وينم.دوزيـر ښـځي سر ورتـه نـژدې کـړ تـر څـو ئې پـه سـمه توګـه واوري؛ ويې پوښـتل :څشي؟ احمد وويل :يو سوری، يو سوری !

د وزيـر ښـځه د دې خبـري پـه اوريـدو سـره خوشـاله سـوه او ويـې ويل:سـهي سـمه ده. پـه يـاد مـي رالـه چي مـا چيـري ايښـې ده.او پـه ډېـر تلـوار حمـام تـه ولاړه او ګـوتمۍ يې راواخيسـتله چي د حمـام د ديـوال پـه سوري کي يې ايښې وه.

بيـا بېرتـه احمـد تـه ورغلـه او ويې ويـل: شـکر خدايـه هغـه مي پيـدا کـړه تـا د هغه ځای سهي وويل.

پـه داسـي حـال کي چي د حيرانتيـا څخـه د احمـد خولـه خلاسـه پاتـه وه؛د وزير ښځي هغه ته د طلا يوه سکه ورکړله او ولاړه.

هغـه شـپه چي جميلې هغـه سـکه وليـدل؛او دا کيسـه يې چي واوريـده ډېـره خوشـاله سـوه. او ويـې ويـل: احمـده! ودي ليـدل سـتونزه يـې نـه درلوده .

احمـد وويـل: دا ټولـه دالله مهربـاني وه؛چي نـن يـې زمـوږ سـره مرسـته وکړه؛خو نور د داسي کار کولو توان نلرم.

جميلې پـه خفـه تـوب وويـل:داخبره مکوه! زمـا سـره مينـه لـرې او غـواړي زما سره ژوندوکړې،خامخا به سبا هم ښار ته ځې او پال به ګورې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې مسلې په نیمه شپه د هغې شپې د پاچا خزانه د ماڼۍ سره غلا سوله.

څلوېښتو غلو، څلوېښت صندخه (صندوقه) طلا او جواهر د ماڼۍ څخه ويستل.

د راتلونکي ورځي په سهار د غلا د مسلې څخه پاچا خبر کړل سو ؛او پاچا امر وکړ چي د دربار لوی پال کتونکی او دهغه لاس نیونکي راټول کړئ او ماته یې راولی.د ښار ټول پال کتونکي راغلل او مری یې واچول خو ګټه یې نه درلودل ځکه چي هيڅ یوه و نه سو کړلای د غلو پټ ځایونه او خزانه پیدا کړي.

پاچا چي په خښم سو چیغه یې کړه. دا ټول چل ورکوونکي ونیسی او بند خوني ته یې واچوی.

په دې حال کي یې پاچا ته خبر ورکړ چي په دې ورځو کي په ښار کي یو پال کتونکی پیدا سوی چي توانیدلی د وزیر د ښځي ورکه ګوتمۍ پیدا کړي.

پاچا خپل دوه ساتونکي ورولېږل تر څو هغه راولي.

احمد چي کله دپاچا مخ کي ودرېدی دبیري ئې پښې او لاسونه رېږدیدل.

پاچا وویل:ځوانه پال کتونکي!زما څلوېښت صندخه د طلا و جواهراتو غلاسوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا څخه غواړم چي دغلو پټ ځای راوښايې. احمد بې له دې چي سوچ وکړي ژرئې وويل: ګرانه پاچا بې غمه سه زه خامخا د ځلوېښتو غلو پټ ځای درته پيدا کوم.

پاچا وويل: د حيرانتيا وړ ده! هيڅ چا ونه سو کولای څه وکړي او ته په داسي آسانۍ ادعا کوې چي کولای سې هغه پيدا کړې.

احمد د دې خبري په اورېدو سره لا بېري واخيستی خو چاره يې نه درلوده نو ويې ويل:زه خپل ټوله هڅه او کوښښ کوم تر څو هغه پيدا کړم خو دا کار وخت غواړي .پاچا وويل: څونه؟ احمد سوچ وکړ او ويې ويل:زما ګرانه پاچا!ځلوېښت ورځي،د هر يوه دپاره يوه ورځ پاچا وويل:ځلوېښت ورځي ډېر وخت دئ خو چاره نسته يوازي په دې شرط چي هغه په دې وخت کي خامخا پيدا کړې که بريالی سوې پولداره به سې خو که دا کار ونسې کړای د نورو پال کتونکو غوندي به د ژوند تر پايه په بندخونه کي پوست واچوې.احمد سر وښوروی او په ناهيلۍ سره د مانۍ څخه ووتی او کورته ولاړی.

دا چي کورته رادننه سو په ويرجن حال يې جميلې ته وويل:وګوره جميلې دا سر خوړی هم تا راته جوړ کړی؛پاچا ځلوېښت ورځي ماته وخت راکړی تر څو غله او خزانه يې ورپيدا کړم؛او که ونسم کړای په دې ټاکلي وخت يې ورپيدا کړم دتل لپاره به ما بندي کړي.جميلې وويل:ناهيلی کېږه مه. دڅو صندوخو پيدا کول خو څه ستونزه نده.ته خامخا بريالی کېږې. مګر تا د وزير د ښځي ګوتمۍ پيدا نکړله؟احمد وويل:جميلې!ما خو تاته ټوله کيسه وکړل. ولي باور نکوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې ګوتمۍ پیدا کېدل د خدای (ج) په غوښتنه او مهربانۍ وه؛ خو دا پلا مسله ډېره توپیر لري، دا ځل نو هیڅ هیله نسته.

وروسته احمد لږ وچه خرما واخیستل او ځلوېښت دانې یې وشمېرلې او په کوزه کې یې دننه واچولې او ویې ویل:زه هره شپه د دې خرما څخه یوه خرما خورم تر څو ښکاره سي چي ځلوېښت ورځې مې په خلاسیدو دي.

یو کس دپاچا د خدمت ګارانو څخه هم دهغو ځلوېښتو کسو غلو غړی وو او د احمد او پاچا تر مابینځ خبري یې ټولې اورېدلي وې.

هغه په هغه شپه د غلو پټ ځای ته ورغی او دغلو مشر ته یې وویل:نن ورځ سهار یو پال کتونکی پاچا ته راغلی وو او ویل یې چي خزانه او غله په ځلوېښتو ورځو کي پیدا کوي.

د غلو مشر وویل:کېدوني نده درواغ ئې ویلي یي؛او کېدوني ده د سحر او جادو په واسطه دا کار وکولای سي.اوس باید ته خپل کالي بدل کړې او پټ د هغه پال کتونکي کور ته ورسې خبر تر لاسه کړې.

هغه شپه دپاچا خدمتګار د احمد د کور پر دیواله وروختی او دبام شاته پټ سو تر څو دهغوی خبري واوري.

په دې وخت کي احمد اوله خرما دکوزې سه راویستل ویې خوړل او جمیلې ته ئې وویل:دا یې اولنۍ .

غله ددې خبري په اوریدو سره لرزې واخیست،داسې چي نږدې وو د بام د شاه څخه ولوېږي.وروسته ډېر ژر د غلو پټ ځای ته راستون

(c) ketabton.com: The Digital Library

سو ؛او د غلو مشر ته يې وويل:دا پال كتونكى رښتيا هم حيرانووونكى توان لري هغه بې له دې چي ما وويني پوهيدى چي زه دبام تر شاه يم ما خپل په غوږو واوريدل چي ويې ويل دايې اولنى.

مشر وويل:كيدونې ده ناسم دي اوريدلي يي. دپوره ډاډ دپاره دي سبا ماښام ستاسره يو بل كس هم ولاړ سي.

دابله شپه د پاچا دخدمتګار سره يو بل كس هم د غلو څخه ورسره رالى (راغى) د احمد دكور دبام شاته؛او دتيري شپې غوندي يې د احمد دى خبرو ته غوږ ونيوى،احمد دوهمه خرما وخوړل او ويې ويل:دا يي هم دوه!

غلو چي خپل لاس او پښې وركي كړي وې ژر تر ژره دهغه ځاى څخه وتښتېدل او خپل تر پټ ځاى په ځغاسته راغلل.

د پاچا خدمتګار د غلو مشر ته وويل:هغه پوهېدى چي موږ د بام شاه ته دوه كسه پټ سوي يو؛او ويې ويل دا يي هم دوه. دغلو مشر وويل:زه خو باور نه كوم.

په دې خاطردابله شپه د غلو دمشر په امر غله درې كسه ورغله داغسي څلور، پنځه، شپږ، ... كسه ولاړل همدا مسئله روانه وه تر دې چي څلوېښتمه شپه راورسيدل او وار دغلو د مشر راورسيدى.

هغه وويل: نن زه خپله هم ستاسو سره ځم.

په څلوېښتمه شپه ټول څلوېښت غله داحمد دكور پر بام راوختل تر څو دهغه او ښځي خبري ئې واوري په دې حال كي احمد آخري خرما

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي په کوزه کي د ننه پټه وه وروسته د څه مودې یې په غمجنه څېره راویستل ویې خوړل ؛او په لوړ آواز یې وویل: دا یې هم څلوېښت.اوس یې شمېر پوره سو.

جمیله یې څنګ ته کښېناستل او په مهربانۍ ئې وویل:احمده! ما وبخښه ما غلطي وکړه چي ستاسه مي وغوښتل ته پال وګورې.ما نباید ته دې کار ته اړ کړې وای چي توان یې تا نه درلودی. ته باید هغه وای چي وې.

احمد وویل :پروا نکوي.اوس کار سوی دئ او بله چاره نلري.خپله هم په دئ کار کي ګرم یم ځکه په هغه چي اول لا پوه وم چي سم اوښه کار ندئ بیا مي هم کوی. خیر اوس دا خبري هیڅ ګټه نلري.

په دې حال کي د دروازې ږغ پورته سو. احمد سوړ اسوېلی ویست او ویې ویل:خامخا دپاچا کسان دي.په دې حال کي چي په بېره او رېږدېدو د دروازې پر خوا روان وو په لوړ آواز یې وویل:ډېر ښه ډېرښه!رالم (راغلم).لږ صبر وکړئ؛پوهېږم تاسو دڅه کار دپاره راغلي یاست.خو کله چي یې دروازه خلاسه کړله حیران سو څلوېښت کسه یې ولیدل؛چي ټولو د ده مخکي څنګون وهلی او ټنډې یې پر مځکي ایښي دي.

دغلو مشر وویل:ای ستر پال کتونکې!البته چي ته پوهېږې.ځکه چي هیڅ یو شی ستاسو دسترګو څخه نسي کولای پټ سي؛ او تاسو د هر څه سه باخبریاست .موږ ستاسو څخه غواړو چي زموږ راز ښکاره نکړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمـد د دې سـره چي پـه اول سـر کي ګـنګس سـوی وو خـو پوهېـدی چي دا ځلوېښـت کسـان بایـد دپاچـا دخزانـې غلـه واوسـي . پـه دې خـاطر بـې لـه سـکوته یـې وویـل:ډېر ښـه!زه تاسـو پاچـا تـه پـه لاس نـه ورکوم.خـو تاسـو بایـد قـول راکـړی چي هغـه صـندوقونه چي تاسـو د پاچـا دمـانۍ څخه غلا کړي دي بېرته خپل پر ځای ځای پر ځای کړئ.

دغلـو مشـر پـه زاری او عـذرونو وویل:خامخـا،موږ ژر تـر ژره دا کـار ترسره کوو.

پـه دې حـال کي مخکي لـه دې چي یوځلوېښـتمه ورځ راورسـېږي؛غلو ځلوېښت سره صندوقونه طلا او جواهر په پټه د پاچا مانۍ ته یوړل.

دابلـه ورځ سـهار احمـد پاچـا تـه رالی و پاچـا تـه یـې وویـل: ګرانـه پاچـا هغـسي چي مي درتـه قـول درکـړی وو پـر وخـت مي دا دی راغلـم خـو زمـا جـادویي تـوان کـم سـوی یـوازي کـولای سـم د صـندوخانو (صـندوقانو)او غلـو څخـه یـو درتـه پیـدا کـړم د دواړو پیـدا کـول راتـه نکېـدونی دئ.اوس تاسـو د دې دوو څخــه کــم یــو غــواړی ؟ پاچـا وویل:ښـکاره ده چـي صـندوخونه غـواړم! احمـد وویل:رېښـتینی د نـاهیلېتوب ځـای دئ چـي نسـم کـولای د غلـو پـټ ځایونـه هـم پیـدا کـړم خـو کـه ستاسـو پرېکـړه بدلـه سـوه لکـه سـره غـوړي داسـي درتـه تیـار یـم. پاچـا وویل:هغـه پرېـېرده،اوس ووایـه زمـا خزانـه چېري ده؟تـر څـو ژر تـر ژره خپـل کسـان ورولېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد وویل:ګرانه پاچا! اړتیا نسته دا کار وکړې وروسته د لاسو په ښورولو یې دا وویل:اجي مجي لا ترجي او ویې ویل:اوس د دې کلمو په ویلو سره ټول صندوخونه طلا او جواهرات خپل ځای ته راغلي.

پاچا د احمد سره ولاړی تر څو خپل خزانه وګوري.دا چي دپاچا سترګي پر صندوخونو ولګیدې حیران سو په چیغه یې وویل: ریښتیا چي هم تاسو ستر پال لیدونکی یاست. ددې ننه تاسي ځان د دې دربار غټ پال کتونکی وبولی!

احمد ورته تعظیم وکړ او ویې ویل:ګرانه پاچا،ستاسو دمهربانۍ څخه مننه خو دا کار زما دپاره ناشونی دئ ځکه چي ستاسو دخزانې پیدا کول او بېرته خپل ځای ته راوړل ما ته ډېر سخت کار وو نو زه اړ سوم ټوله توان او طاقت مي ولګوم او نور توان نلرم چي لکه مخکي داسي وړاند وینه وکړم.

پاچا په ویرجن حال وویل:ښه ونسو!نو زه اوس تاته دوه برابره ډالۍ درکوم .راسه او د دې دوه صندوخه ځان ته یوسه داسي احمد دښې تجربې او ثروت چي ئې لاس ته راوړی وو د جمیلي خواته راغی.

هغه پوهېدلی وو که خدای پاک وغواړي کولای سي ناشونی کار هم شونی کړي خو انسانان باید په لومړي قدم د کارو کي خطاګاني پرېـــــــــــــردي او توبـــــــــــــه وباســـــــــــــي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

اخیستلیکونه

د ژباړل شوي کتاب نوم چهل ګنج

خپروونکی:انتشارات صدر

دویم چاپ پسرلی ۱۳۹۱

بازنویس:حسن ناصري

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library